

mokratiet, som jo havde en Valutapolitik tidligere, nu synes til Gengæld at have mistet sin og ikke just at have vundet en Sejr paa den. Jeg vil blot sige, at det vil blive umaadelig interessant at følge denne Sag i dens videre Udvikling. Det danske Folk maa atter trøste sig med det fra England importerede gode, gamle, men ikke just til Situationen svarende, Slagord: vente og se.

Der er et andet Spørgsmaal af økonomisk Karakter, jeg gerne vil vende mig til, og jeg vil her udtale en Anerkendelse og Tak til det ærede Medlem Hr. Pinstrup, fordi han her i Tinget har gentaget og uddybet visse Betragtninger, som han fremsatte i et københavnsk Dagblad, Dagbladet „Politiken“, i Anledning af dettes Jubilæum, thi herved har det ærede Medlem Hr. Pinstrup — jeg tvivler ikke om, at det er ham selv ganske uafvidende — rørt ved et Spørgsmaal, der er af den største vitale Betydning i Øjeblikket. Naar jeg sagde, at jeg troede, det var ham selv uafvidende, er det, fordi jeg henregner det ærede Medlem Hr. Pinstrup til den Kreds, jeg tør sige heldigvis snævre Kreds, af danske Agrarpolitikere, der ikke formaar at se udenfor deres eget Markskel, og hvis Fanatisme og Doktrinarisme er saa stor, at det er dem umuligt at følge med i Udviklingen baade i vor indre Økonomi og ude i den store Verden. Nu er disse Bemærkninger fra det ærede Medlem Hr. Pinstrups Side som bekendt allerede paa udmærket virkningsfuld Maade imødegaaet baade i dette høje Ting og i Dagspressen, og jeg skal derfor ikke gøre mig den Ulejlighed at remse op alt, hvad der kunde siges til Fordel for den „ødsle“ og „værdiødelæggende“ Hovedstad, alt, hvad der findes der baade af værdiskabende og intensivt Arbejde. Jeg vil blot sige, at ved Siden af de mange materielle Faktorer, der er fremhævet fra anden Side, vil der være Anledning til ogsaa at pege paa de kulturelle. Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup og hans snævrere Kreds af Tilhængere ikke har Brug for denne Kultur, den Kultur, der fra gammel Tid er blevet midtpunktsamlet i København, baade i Byens videnskabelige Institutioner, i de forskellige Lærestalter og Samlinger og i selve Aandslivet, men jeg vil dog fremhæve, at uden denne Kultur, baade uden den almindelige Kultur

og uden den specielt saglige og teknisk videnskabelige, var det ganske utænkeligt, at Danmark i Almindelighed og specielt det danske Landbrug havde naaet en Udvikling, som vi kender den nu i dens moderne Form, som vi alle er stolte af, og som vi med Rette er stolte af. Jeg vil blot pege paa, at denne Udvikling i vort Landbrug i et forbavsende stort Omfang er gennemført ved Initiativ netop udenfor selve Landbruget og ofte under direkte Modstand fra det yderst traditionsbundne og langt fra frihedsbegejstrede Landbrug, som forefandtes her i Landet, da det rationelle Gennembrud fandt Sted i det danske Landbrug for godt et halvt Aarhundrede siden. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup skulde være noget varsom med fra et specielt Landbrugsstandpunkt at fornægte Byernes og Bykulturens Indflydelse for stærkt overfor sine egne snævre Standsinteresser. Men i øvrigt vil jeg indskrænke mig til at betragte og behandle det ærede Medlem Hr. Pinstrups Udtalelser ud fra en ganske speciel Synsvinkel. Naar det ærede Medlem og hans ligesindede angriber Byerne, haaner dem og prædiker Had og Foragt imod dem — thi det er at haane dem og prædike Had og Foragt af fremstille dem som Sodoma og Gomorra, der bortødsler, hvad Landet fortjener —, sker det altid paa Basis af Landbrugets Eksporttal. Hvad der ikke kan gøres op i Dritler og Snese, hvad der ikke kan eksporteres, og hvad der ikke kan sættes om i guldrandede Sterlingveksler, det er værdiløst, det er valutaødelæggende, dømt til Fordømmelse og til den haardeste Kritik fra den Side, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup repræsenterer.

Jeg tror, det vil være sundt at fastholde, at der ogsaa findes andre Værdier i Nationernes Liv end Sterlingveksler, Kør, Grise og Høns, at der findes et Begreb, der hedder Mennesker, men for dette Begreb har det ærede Medlem Hr. Pinstrup ingen Sans, kan i alt Fald ikke have det, for ellers vilde han ikke netop paa dette Tidspunkt turde rejse det Spørgsmaal, han her har rejst, og som indbefattes i det dybt alvorlige Problem, der hedder vort Befolkningsproblem. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med mange Tal, men blot henvise til de Kendsgerninger, der er tilstrækkelige til at vise, hvad det gælder, og hvad der staa